

Salat

Número 10

Fet a Lloret de Mar

Abril 2026

B e n v i n g u t s

Fotografia de portada:

Hi ha paisatges que persisteixen amagats. La ciutat canvia de pell, però el que hi ha sota mai desapareix del tot, com La Riera.

La riera de Lloret, la memòria oblidada de l'aigua

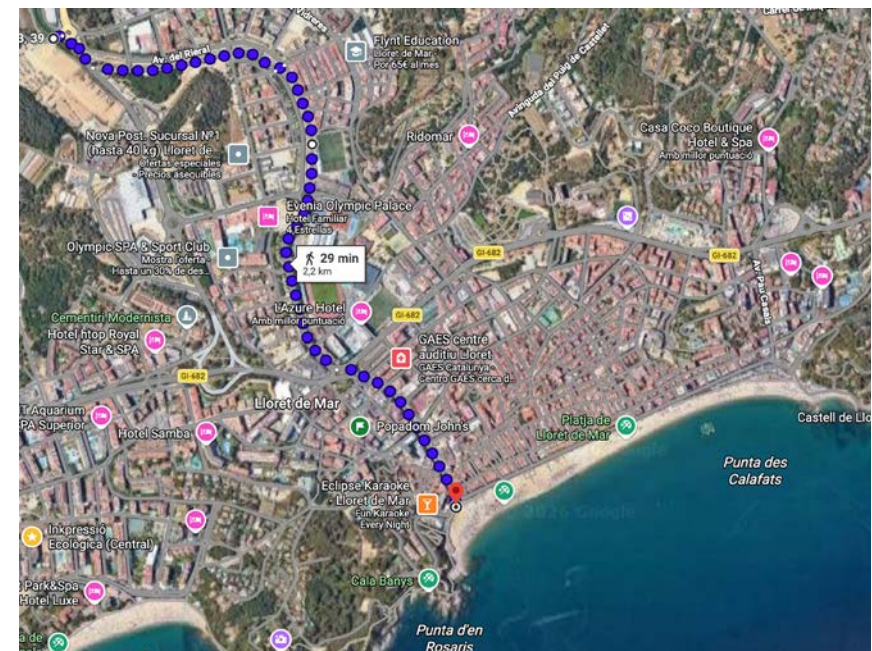
La riera de Montbarbat és un fil de vida sovint ignorat, domesticat pels interessos econòmics humans. Un curs d'aigua que, com tota riera mediterrània, és origen i refugi de vida.

Per a nosaltres té un significat especial: és el nom primigeni de MontPhoto i el batec que dona sentit a Salat, les passejades fotogràfiques que ens permeten capturar instants i històries.

El taller recorre aquest eix en tres trams, cadascun amb una mirada pròpia: la zona alta, on el paisatge conserva part del seu origen i la llum es manté més pura; el tram mitjà, descobert però canalitzat, on la vida quotidiana circula a banda i banda; i el curs baix, cobert i silenciàt sota el pes del turisme, que hi transita sovint sense saber de la seva existència.

Aquest treball pren forma a través de la mirada dels fotògrafs participants, que recorren aquest eix vertebrador de la vila. Una exploració visual que connecta temps, usos i memòria en un mateix espai.

Paco Membrives, director de MontPhoto

La riera de Montbarbat arriba a Lloret pel barri del Rieral, marcant el pas del temps i la transformació d'aquest espai. El que un dia van ser camps oberts, avui és un barri viu que es comença a urbanitzar i edificar l'any 2000.

Ara, escoles, pistes esportives i altres equipaments municipals donen vida a aquests carrers, mentre la riera continua el seu curs, discreta però present.

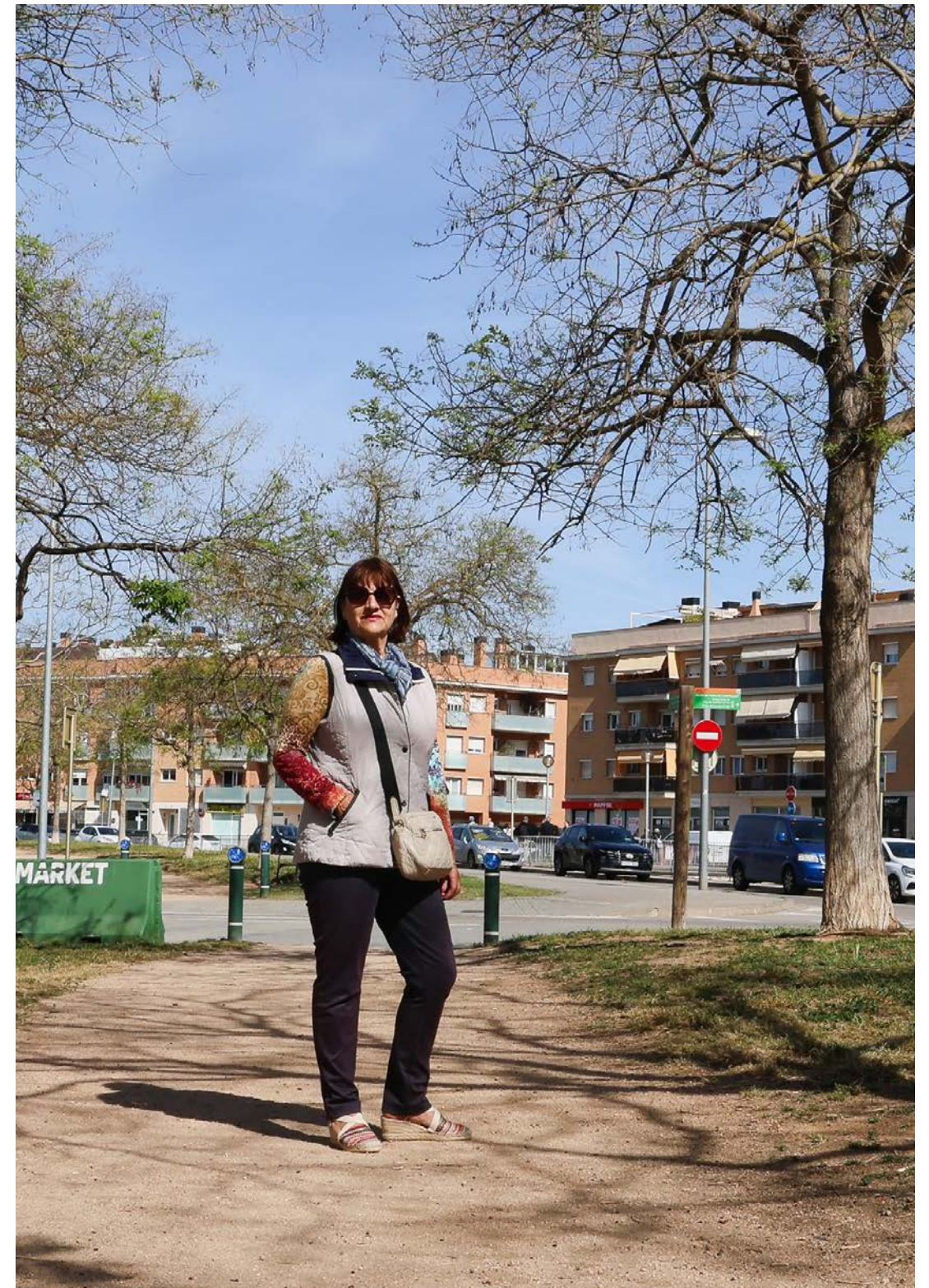
També hi pren forma el futur, amb nous espais pensats per cuidar i acompanyar, com la futura residència per a la gent gran.

Allà on abans s'estenien hortes, vinyes i terres de conreu, regades amb l'aigua de la riera, avui hi batega un barri.

Un veí torna cap a casa després de la seva caminada diària.

La Marisol, veïna del barri del Rieral.

La riera, coberta i domesticada sota l'asfalt, s'esvaeix de la mirada de veïns i veïnes en el punt on conflueixen diversos carrers i avingudes en forma de rotonda.

Aquesta rotonda dona la benvinguda a la zona esportiva, amb les pistes de tennis, pàdel i la piscina, i alhora organitza l'accés al barri de Can Sabata, que té els seus orígens a la dècada de 1980.

Es tracta d'una zona molt transitada i concorreguda per esportistes i usuaris dels equipaments esportius, així com per nens i nenes de les escoles.

La riera es transforma aquí en un eix viu i dinàmic, un fil conductor que connecta barris i equipaments, esdevenint un escenari privilegiat des d'on observar la vida quotidiana i les dinàmiques socials contemporànies.

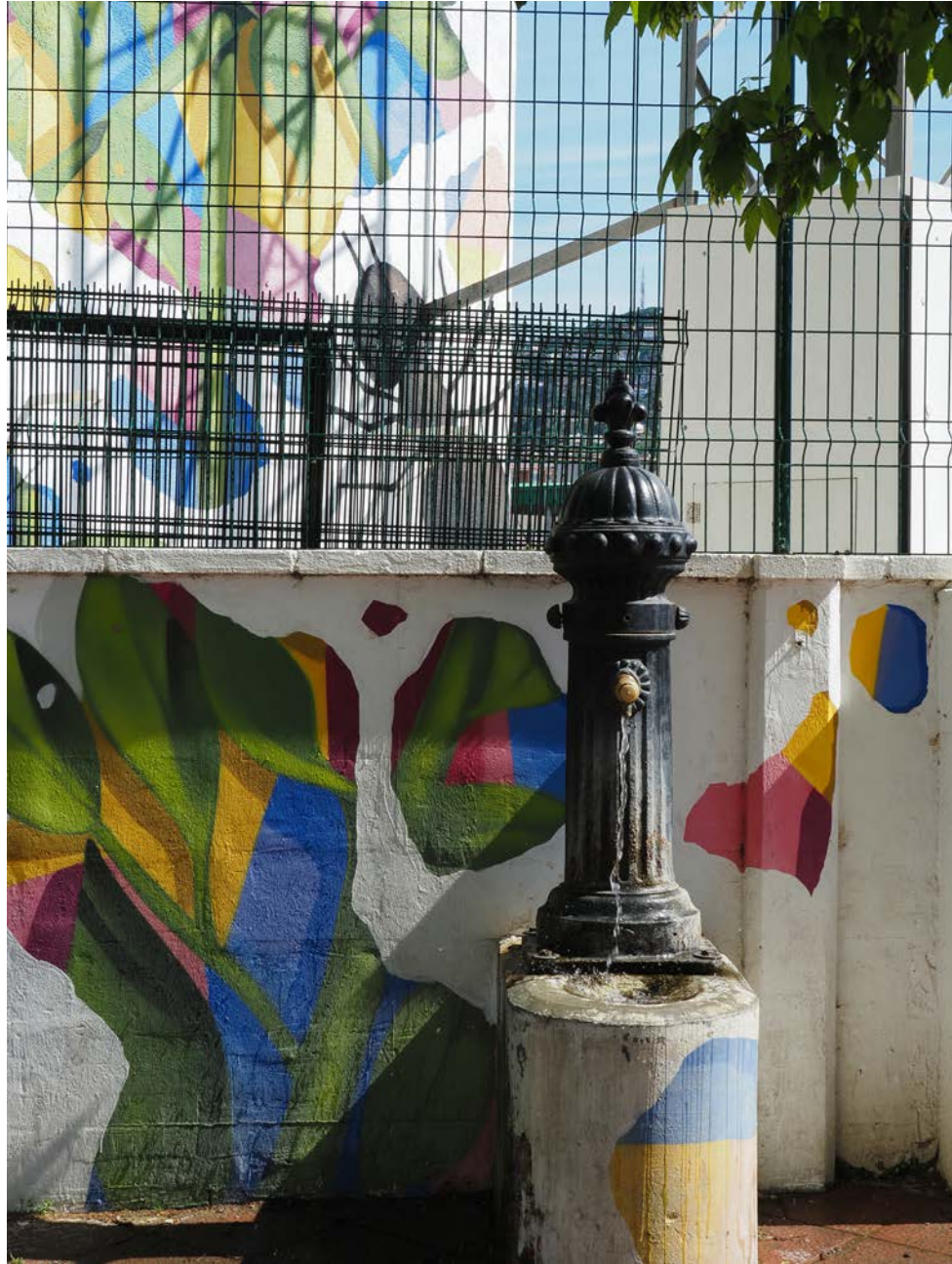

En Jordi, usuari dels equips esportius.

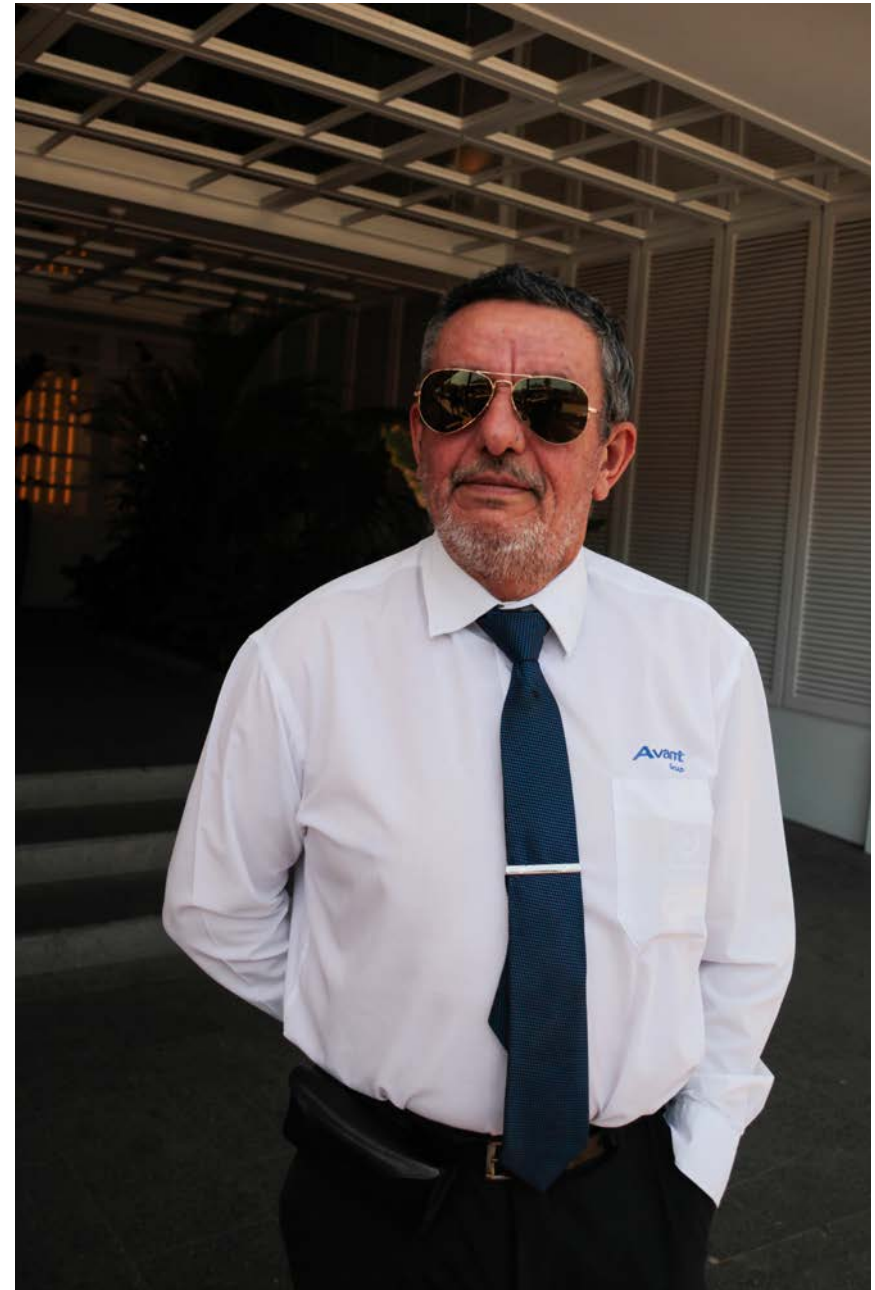

L'Àlex a la pista de skateboard.

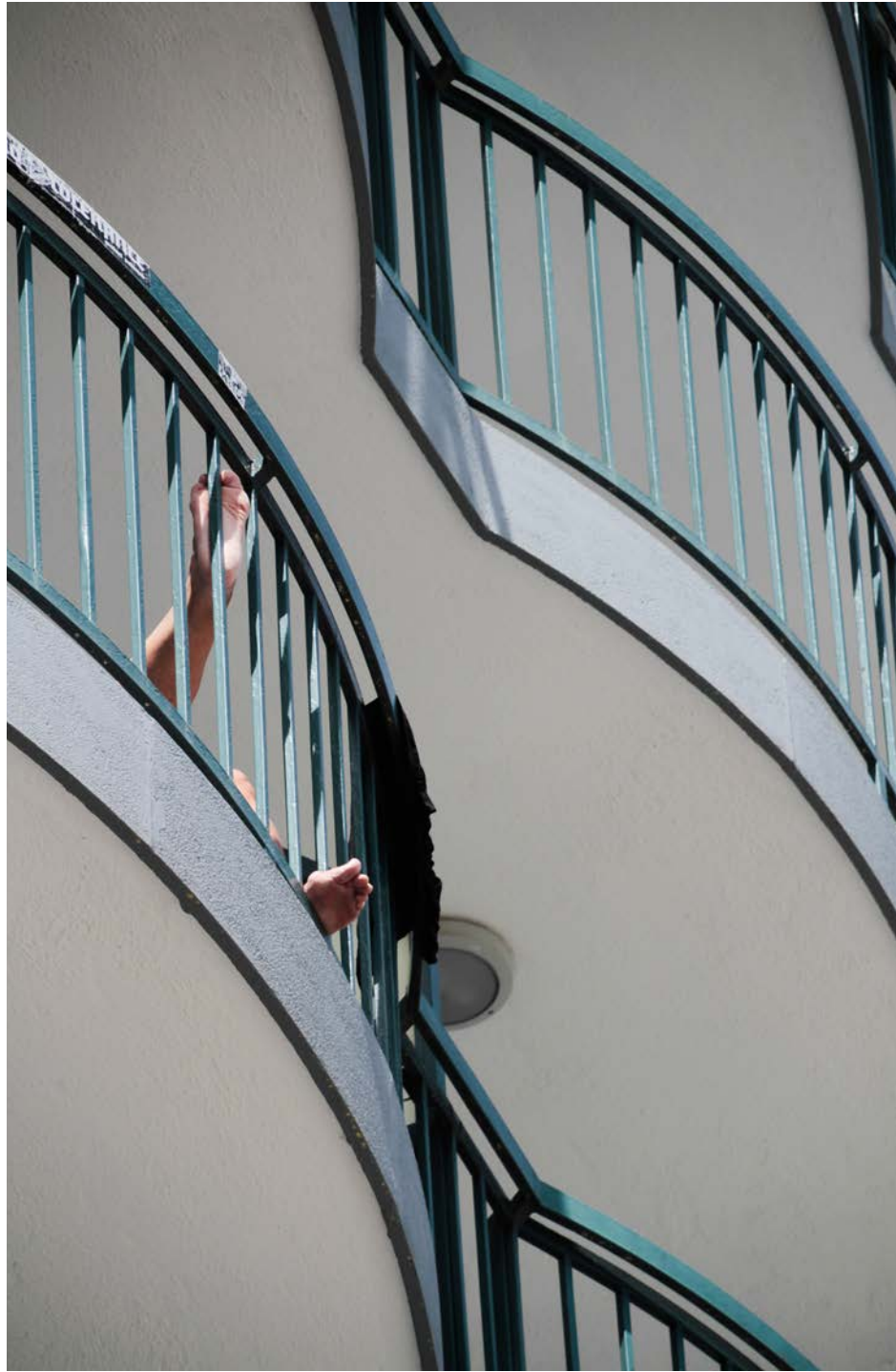

Al llarg del recorregut, i gràcies a les fotografies de la riera conservades al Servei d'Arxiu Municipal de Lloret de Mar, hem realitzat una aproximació a la retrofotografia, una tècnica que combina una imatge antiga amb una de contemporània d'un mateix indret. D'aquesta manera, hem pogut evidenciar els canvis profunds que aquest espai ha experimentat al llarg del temps.

En Manel, xofer d'autocar turístic.

En el trajecte *cap a marc* i durant l'estiu, la riera és un pulmó turístic que asfixia. Venuda al turisme de masses, s'ha convertit en un espai desvirtuat amb una identitat grollera i *kitsch*.

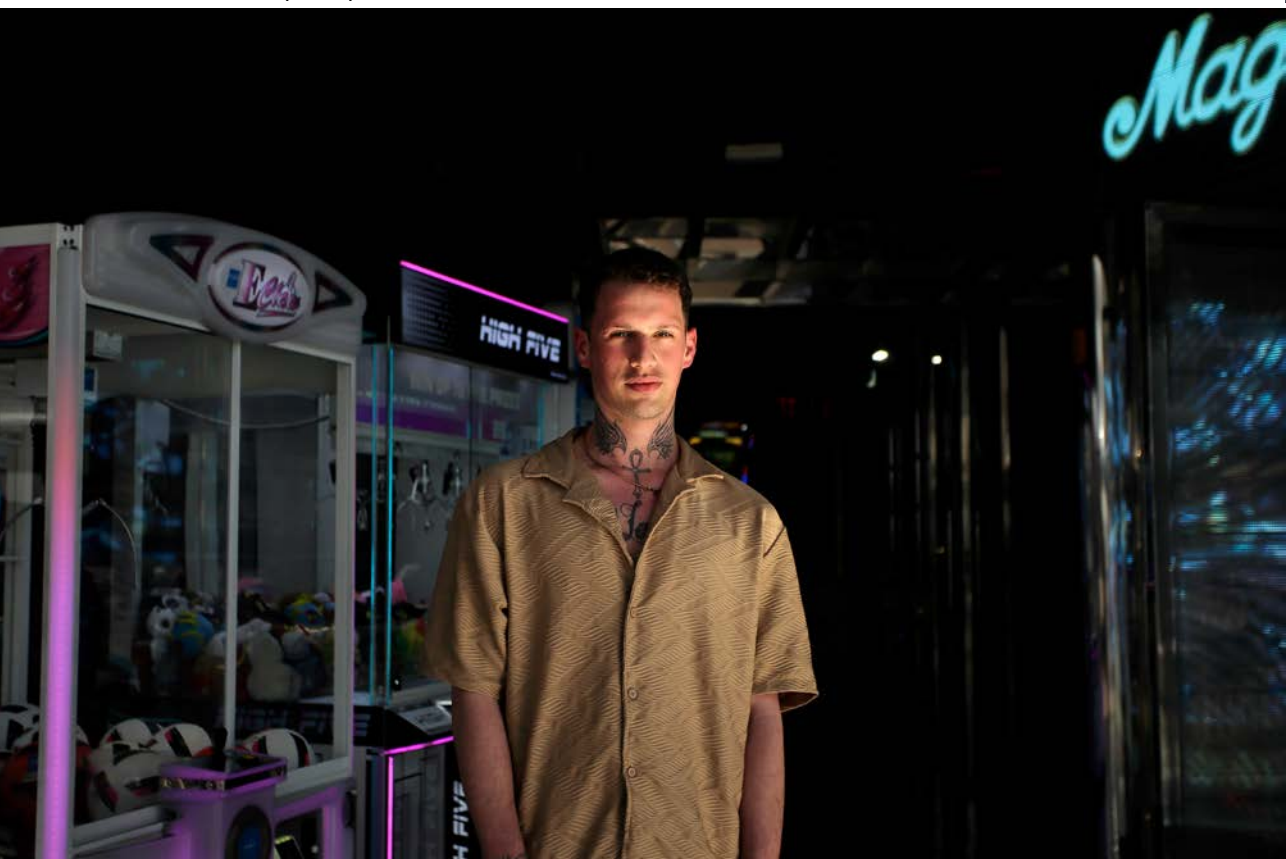
La fauna que la trepitja és peculiar i variada, l'arquitectura amb cartells i neons que criden, ofeguen i esborren qualsevol rastre d'identitat.

Cada terrassa, cada neó i cada souvenir roba un pam de carrer que abans era de tots. El resident ha cedit l'espai al turista i aquesta cessió té conseqüències: el lloretenc no se'l sent seu i l'evita. No el trepitja durant la temporada d'estiu. És un exili silenciós dins la vila.

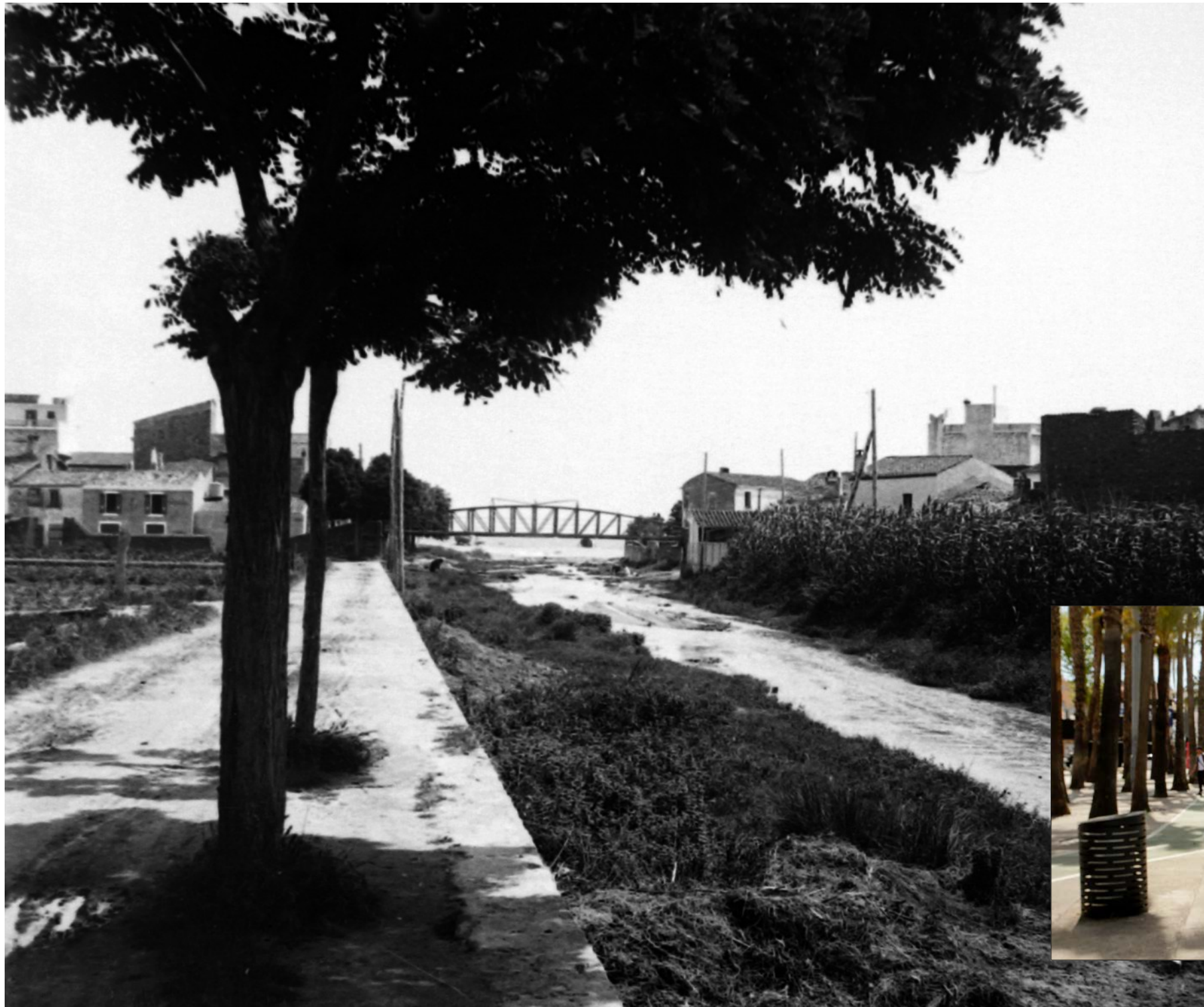
Una imatge de Lloret totalment distorsionada de la realitat. Una postal falsa. La riera ja no és punt de trobada: és frontera. I ofega.

L'Alberto, que passa uns dies a Lloret.

Dos turistes, fent el turista.

La riera de Lloret amb el Pont de Ferro. 1935 ca. SAML. Fons Martínez Planas. Autor: Emili Martínez i Passapera.

Espai viu, canviant i representatiu, la riera és l'artèria principal de Lloret, que culmina en la seva desembocadura al mar.

Hi conviuen passat i present, teixint la memòria d'un paisatge en constant transformació. És també el reflex de la identitat de qui l'habita, el visita i el transforma.

M o l t e s g r à c i e s

Autors

Carme Bernat Montero
Agustí Busom Barceló
Jordi Chamagué Sans
Anna Fabre Gras
Ariadna Lacruz Romaní
Montserrat Moraleda Díaz
Julita Morró Pla
Núria Morró Pla
Josep Salip Molins
Ivan Soriano Muñoz

Anna Galí
Xavier Orri
Paco Membrives

Tutors

Organitza

